

LEGYÉL TANÍTHATÓ A VÁLTOZÁSRA! TANÍTVÁNYSÁG 4. RÉSZ

Fábián Attila előben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. október 20.

Nagyon fontos részhez érkeztünk a tanítványságról szóló tanítássorozatban, a 4. részénél járunk, amelynek címe: *Legyél tanítható a változásra!* Előtte azonban megosztom veletek, hogy a kis hagyományt folytassam, amivel kapcsolatban sokat gondolkoztam a héten. Az Apostolok cselekedeteit olvastam, ott az elején a püünkösi időszakot, az első püünkösöt. Ahogy olvastam az Ékes kapunál történt gyógyulást, láttam egy-két dolgot, ami megérintett és megihletett, ezért abban az öt percben, amikor most itt a gyógyulásról szeretnék nektek beszélni az alkalom elején, ezt a történetet fogom elétek hozni.

Mivel a történetben rengeteg kijelentés van, heteket lehetne róla beszélni. Egy fontos kis aspektusát szeretném kiemelni ennek az Ékes kapunál történt csodának, mégpedig azt a részét, amely arról szól, hogy Jézus ma is akar, képes és tud csodát tenni. Nem járt le a csodatévő erő, vagy a csodatévő akarata Istennek a korai apostolok halálával. Van egy elképzelés és sokan ebben hisznek. Ez mindenki saját hitéletének döntése, hogy elhiszi ezt, vagy nem. Én nem hiszek abban, hogy az apostolok halálával véget értek volna a csodák és szeretném ezt most nektek egy-két Igével bebizonyítani ezen a történeten keresztül. Az egésznek mélysége van, komolyan mondom, nagyon sokat lehetne róla beszélni.

Az egészet nem is olvasom most fel, mindenki ismeri az Ékes kapunál történt csodát, hogy volt egy több mint negyven éves ember, aki születésétől fogva béna volt. Őt oda szokták vinni a kapuba, ott koldult és abból élt ő, hogy a templomba menő emberek alamizsnát szórtak, osztogattak neki. Amikor Péter meglátta őt és az az ember a szeméit ráfűggesztette, akkor azt olvassuk az Igében, hogy azt remélte ez az ember, hogy valamit kap tőle. Péter így szólt hozzá: Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van nekem, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! Megfogta a kezét és felsegítette őt, az meggyógyult, szökdelt és ez rengeteg embert odavonzott Péterék köré.

A történetben ott tartunk, hogy püünkös után vagyunk, háromezer ember újjászületett, megtért. Eltelt egy kicsi idő és még ötezerről olvasunk, hogy ennek a hatalmas csodának az eredményeképpen még ötezer ember az Úrhoz fordult és itt férfiakról van szó, tehát legalább nyolcezer emberről beszélünk pár nap alatt, plusz még a családtagok. De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy amikor elkezdte Péter magyarázni a jelenlévő zsidóknak és a farizeusoknak ezt a csodát, hogy mi történt, miért történt, hogyan történt ez a dolog, akkor ott világosan és egyértelműen elmondja, hogy ez nem azért volt, mert én Jézussal jártam. Nem azért, mert én egy kiválasztott, elhívott apostol vagyok. Nem azért történt, mert nekem van valamiféle különleges kenetem, valami különleges ajándékom és egyébként is lássátok meg, történelmi időket élünk. Most indult a gyülekezet és ezt be kell robbantani, Isten azért adta ezt a csodát – nem ezt mondja. Hanem azt mondja:

Apostolok cselekedetei 3,12–16.

12. Mikor pedig ezt látta Péter, monda a népnek: Izrael férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mireánk, mintha saját erőnkkel vagy istenfélelmünkkel cselekedtük volna azt, hogy ez járjon?

13. Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az Ő Fiát, Jézust, akit ti elárultatok, és megtagadátok Pilátus előtt, noha ő úgy ítélte, hogy elbocsátja.

14. Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadátok és kívánátok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el nektek,

15. Az életnek fejedelmét pedig megölétek; akit az Isten feltámasztott a halálból, aminek mi vagyunk bizonyágai.

16. És az Ő neve erősítette meg ezt, akit láttok és ismertek; az Ő nevében való hit által; és a hit, mely Őáltala van, adta néki ezt az épséget mindnyájatok szeme láttára.

Idáig a magyarázat, hogy eléggé szembesítette őket azzal, hogy mit tettek. Ez egy nagyon kemény tényállítás, ezt tették a Messiással ti. Utána pedig megmagyarázza, hogyan történt ez a csoda:

16. És az Ő neve erősítette meg ezt, akit láttok és ismertek; az Ő nevében való hit által; és a hit, mely Őáltala van, adta néki ezt az épséget mindnyájatok szeme láttára.

Most hadd tegyem fel a kérdést ezen igevers alapján. Azt mondja Péter: az Ő neve erősítette meg ezt nekünk. Jézus neve rendelkezésre áll? Jézus visszavonta a nevét? Azt mondta bárhol az igevers, hogy csak amíg az apostolok, vagy a korai tanítványok élnek, addig lesz csak ez a név rendelkezésekre bocsátva? Nem. Az Ő neve erősítette meg ezt, akit láttok és ismertek. Az Ő nevében való hit.

Mi hihetünk ma Jézus nevében? Bárkinek a földön van lehetősége arra, hogy higgyen Jézus nevében? „És a hit, amely Őáltala van” – három határozott dolog van itt, amivel Péter magyarázza, hogy hogyan, miként gyógyult meg ez az ember. Az Ő neve erősítette meg, az Ő nevében való hit, a hit, amely Őáltala van, adta neki ezt az épséget mindnyájatok szeme láttára. Szó nincs arról, hogy ez azért van, mert én vagyok az apostol, vagy, hogy én vagyok az, aki együtt járt több mint három évet Vele. Én vagyok a kiválasztott, vagy én vagyok azok közül a tanítványok közül az egyik, akik szorosán együtt jártak Jézussal. Teljesen levette magáról a figyelmet és olyan dolgokról kezdett el beszélni, ami Jézusra mutat. Ami mindannyiunk számára, akár katolikus, református, baptista, karizmatikus, vagy bármilyen keresztény ember számára elérhető. Sőt, a világnak is lehetősége van Jézus nevét segítségül hívni. Mert bárki, aki az Úr Jézus nevét segítségül hívja, mi történik? Megtartatik, megmenekül.

Úgy gondolom, önmagában ez az egy igevers és ez a gondolatmenet is elegendő erre, de rengeteget lehet. Amikor Péter odaállt a farizeusok elé – hasonlóképpen nem a zsidó tömeg előtt mondta el ezt, hanem a farizeusok, tehát az írástudók előtt –, azt mondta 4-es fejezet 10-es versében:

Apostolok cselekedetei 4,10.

10. Legyen tudotokra mindnyájatoknak és az Izrael egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott halottaiból, Őáltala áll ez tielőttetek épségben.

Őáltala. Tehát ha azt hisszük, hogy ma Jézus nem tesz csodát és ma nem gyógyít, akkor ez ellentét. Akkor nekünk ez az Ige nem igazság, nem tudjuk ezt magunkra vonatkoztatni? Hogy mi Jézusban hihetünk és, hogy Ő az, aki elvégzi a munkát. Figyelj! Nem Péter gyógyította meg ezt az embert, hanem Jézus. Vannak, akik azt hiszik és azt tanítják – és ne vádoljon senki, hogy más ellen prédikálok, nem ez az indíték bennem, higgyétek el, bármennyire is így jön ez elő belőlem, nem kötekedni akarok senkivel – ami rengeteg embert megfosztott és rengeteg embert megkötözött, mert a kép Jézusról, a kép Istenről olyan mértékben lesz a világban a keresztények előtt nyilvánvaló, amilyen mértékben mi bemutatjuk. És ha mi úgy mutatjuk be Jézust, hogy az Ő ereje már nem működik ma közöttünk, a csodatévő munkája már véget ért, mert ez csak azért volt, hogy a korai gyülekezet úgy igazán lendületbe jöjjön, akkor ezzel gyakorlatilag arcon csapjuk azt a munkát, amit Jézus elvégzett értünk. És ezzel azt mondjuk, hogy igazából János, meg Péter meg Pál, meg ezek a tanítványok tették a csodákat, Nem. Általuk, rajtuk keresztül áradt ki. Az ő hitük volt egy eszköz Isten kezében, amin keresztül képes volt megnyilvánulni.

Kérdezheted azt - és ez megint egy külön tanítássorozatnak lehetne a része -, hogy ma miért nem látjuk ezeket a csodákat? Itt olvassuk azt, hogy rengeteg csoda, rengeteg látványos dolog történt és felmerül a kérdés, hogy ma miért nem látjuk ezeket ugyanígy megnyilvánulni? Visszafelé hadd kérdezzek és hadd mondjak pár dolgot. Mi miért nem vagyunk pont ugyanolyan egységben, mint ahogy ők voltak? Miért nem vagyunk pont ugyanolyan módon átítatva és ugyanolyan módon odaszánva, ugyanolyan módon mindent felvállalva és mindent letéve Őérte? Úgy hiszem, hogy nem Isten az akadály. Most nem az önostorozásnak az ideje van itt, hanem a felismerésnek, hogy az az

egység, amiben vagyunk, az jó, de biztos, hogy sokkal-sokkal mélyebb, erőteljesebb és hatásosabb is lehetne. Mert ez volt az oka annak, hogy olyan erőmegnyilvánulások voltak a korai időkben, amik annak a következményei voltak, hogy együtt voltak, egy akarattal, egy szellemben, együtt és ez az egység az hatalmas, hatalmas erőt képvisel. Ugyanazt látták, ugyanazt akarták, ugyanúgy odaszánták magukat. Ugyanúgy, mint ahogy a tanítványok a korai egyházban és nagyon sok tanítvány volt.

Ezzel meg is érkeztünk, ezzel kötöm át a gyógyulásról szóló üzenetet a mai üzenethez, hogy a tanítványság arról is szól, hogy az elköteleződés nem egy felületes dolog. Az odaszánásom nem egy vallásos, berögzött szokás csupán, ami bennem van, hanem igazán komolyan gondolom, igazán hiszem azt, hogy Isten képes erre.

Persze tudom, hogy azt könnyebb elhinni, hogy valaki máson keresztül megteszi, Attilán keresztül, Istvánon keresztül, meg a szolgálókon keresztül, de el kell juss oda a hitben, hogy azt tudod mondani, hogy Isten akár még engem is képes használni. Tudod, ha Isten egy szamarat is képes volt használni, hát akkor engem hogyan tudna használni? De ezzel nem lekicsinyelem magam, ne értsétek félre, csak ha mi nem szólunk, jaj nekünk. Nehogy helyettünk a kövek beszéljenek! Úgyhogy mi szóljuk az Igét, szóljuk a felkent Igét, amely képes arra, hogy friss és új megértést, kijelentés kinyilatkoztatást adjon nekünk.

Az első Igénk a 2Timóteus 3-ból a 16-17-es vers, amely így hangzik a Károli fordítás szerint:

2Timóteus 16–17.

16. A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre,

17. Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

Miről beszél itt Pál apostol, mit mond Timóteusnak? Hogy a teljes Írás Istentől ihletett, és egy olyan magas szintre emeli, amivel gyakorlatilag annak a létjogosultságát fogadja el, hogy ez a mérce és ez az, amire a szemedet neked helyezned kell, mert ez az, ami képes meghozni a változást az életedben. Ugyanezt az Igét két másik fordítás szerint is szeretném felolvasni. Az egyik a Csia Lajos féle fordítás. Így hangzik:

2Timóteus 16–17. Csia Lajos fordítás

16. Az egész írást Isten sugallta s hasznos az a tanításra, meggyőzésre, helyreállításra, igazságosságban való nevelésre,

17. hogy az Isten embere az eklézsiába beilleszthető legyen (Isten embere tökéletes legyen), minden jó munkára felkészített.

Halleluja! Tanítványságról beszélünk, tanítványságról tanulunk, tanítványságról prédikálunk. A tanítványságot tanuljuk, hogy hogyan tudunk tanulni és van valami, ami tanít minket. A mester maga Jézus, aki tanít minket, a Szent Szellem maga, aki személyesen tanít minket, de van egy kézikönyve. Hihetetlen nagy áldás a mi számunkra az, hogy a kezünkbe foghatjuk Isten beszédét. Hogy kézzel fogható a számunkra, amit Isten mondott nekünk, hogy olvashatjuk, hogy gondolkodhatunk rajta. Az elmúlt 2000 évben, nagyságrendileg 1500 éven keresztül az Újszövetség nem állt rendelkezésre a keresztény testvéreinknek. A könyvnyomtatás óta, körülbelül 500 éve van lehetőség arra, hogy ezt olvassuk. Becsüljük meg! Nagyon-nagyon nagy érték.

És erről mondja, az Ige testté lett és az Igéről mondja, hogy az Írás Istentől ihletett. Ami mit tud tenni velünk? Meg tud jobbítani. Tanítani tud, feddeni tud, az igazságban tud minket nevelni és elmondja utána, hogy miért. Azért, hogy föl legyünk készítve minden jó cselekedetre. Csia Lajos fordításában így hangzik ez, hogy hasznos a tanítás, ha meggyőzni meg tud, helyre tud állítani, igazságban tud nevelni, azért, hogy beilleszthetőek legyünk, azért, hogy mindannyian a munkára felkészítettek legyünk. Ha az Ige azt mondja rólunk, azt tanítja, hogy van egy munka, amire Ő föl akar minket készíteni, akkor értelemszerűen nekünk arra a munkára fel kell készülni. Nem tudom máshogyan mondani. Az Ige mondja azt, hogy van valami, amire fel kell készülni. Felkészülés.

A Vida Sándor féle fordítás így hangzik:

2Timóteus 16–17. Vida Sándor fordítás

16. minden írás, amely Istentől ihletett jól használható (hasznos) tanításra, meggyőzésre, helyreigazításra, az igazságosságban való nevelésre,

17. (azért) hogy (fel)kész(ített) legyen az Isten embere, minden jó munkára felkészülve.

Halleluja! Felkészülni, felkészülni. Lehet-e úgy felkészülni valamire, hogy az ember ugyanúgy gondolkodik, ugyanúgy csinál mindent, ugyanolyan szokásai, berögzött dolgai vannak, mint előtte? Vagy az, hogy felkészülök valamire, ez azt is mutatja, egy kicsit el van bújtatva a mondat mögött, hogy felkészülni úgy lehet valamire, hogy megváltozom, mert most nem vagyok felkészült? Tehát nekem meg kell változni, el kell változni valamiben ahhoz, hogy felkészült legyek. Tudtok követni? Számomra ez nyilvánvaló itt, hogy abban az állapotban, amiben vagyok, nem vagyok mindenféle szempontból kész és fölkészült arra, amit Isten rám akar bízni, ezért nekem változni kell, készülni kell, tanulnom kell, fejlődnöm kell, növekednem kell.

Ez mindannyiunkra igaz. Nem csak énrám, nem csak terád. Ez minden keresztyénre igaz és nekünk késznek kell lennünk arra, hogy fontolóra vegyük, hogy őszintén szembenézzünk magunkkal és azt mondjuk, hogy igen, én az az ember vagyok, akinek szüksége van arra, hogy tanuljon, mert nem tudok mindent! Nem tudok mindent. Ez egy élethosszig tartó folyamat és bármennyire is ilyen róka fogta csuka a dolog, nem fogunk mindent megtanulni és mindent tudni itt a földi élet során, de erre vagyunk felszólítva. Hogy felkészültek legyünk, hogy változzunk, hogy éretté váljunk. Ennek a tanítássorozatnak talán az egyik legfontosabb része ez, amiről most hallasz, mert ez a személyiségünkben való fejlődésről szól és arról, hogy nekünk a lelkünkben változnunk kell és fontosabbnak kell tartanunk azt, hogy mi változzunk, hogy a lelkünk, a gondolkozás módunk, az akarataink, az érzelmeink elváltozzanak. Ezt fontosabbnak kell tartanunk annál, mint, hogy sikereket érjünk el. Fontosabbnak kell tartanunk annál, mint hogy eredményeket érünk el.

Tehát az a változás, aminek benned kell végbemenni, fontosabb mindennél és amikor ez a belső változás megvan, akkor az garantálom neked az Ige alapján, hogy meg fog nyilvánulni a külső dolgokban is. Azokban az úgynevezett sikeres dolgokban is, amiket mi annyira vágyunk és annyira szeretnénk. De sokszor nem erre összpontosítunk, hanem arra összpontosítunk, hogy változzon meg a helyzet, legyen több pénzem, mindenáron nekem kell áldás, társ, szolgálat és van egy csomó felsorolás az ima-listánkon, nekünk ez kell! És nincs baj, hogy ha nagyon hosszú a listád, sőt legyen is, bátorítalak erre, de van valami, ami fontosabb. Ami által elérhető mindez, hogy te belül elkezdesz hasonulni, elváltozni az Ige alapján Jézus Krisztushoz. A szellemedben ott a Szent Szellem tökéletes. Nagyon sokat lehetne erről beszélni, de én a lelkedről beszélek. Arról a személyiségről, aki te vagy. És nem az összes személyiségjegyedre kell a kukába dobni, nem erről van szó, hanem a bukott természet dolgai ugye meg lettek feszítve. A Krisztusban nem két identitásunk van, hanem az van nekünk, amiben Őbenne állunk és Őbenne vagyunk. Mégis ott vannak a büszke, a kevély, az arrogáns és a meg nem újított gondolkozásból fakadó téves elképzelések, berögzött, rossz szokások. Egyikünk sem kivétel ez alól és erre mondja itt az Ige, hogy a teljes Írás Istentől ihletett, amely képes arra és az Igéről mondja ezt, hogy képes erre. Nem a pszichológusról mondja ezt, nem a mentális trénerről, nem a pásztorodról mondja ezt, nem a férjedről, a feleségedről, vagy egy nagyon jó, kiváló tanárról mondja ezt. Bár ezek közül mindegyik lehet jó és szuper és szerethető.

Az Igéről mondja, Jézus beszédéről, hogy ebben megvan az erő, hogy képessé tegyen téged arra, hogy elváltozz, megváltozz. Azaz mit tegyél? Mit csináljon veled? Megjobbítson. Hogy tanítson az igazságban, hogy akár megfeddjen téged, hogy helyreállítson téged, hogy meggyőzzön téged. Lehetne ezeknek a szinonim kifejezéseit használni. Az Ige. Ezért az Igének olyan tekintélynek kell lennie a szemünk előtt, amely mindenkinek felett áll. Az Ige, ha csak a betűt nézzük, az betű. Önmagában nem eleven. A Szent Szellem az, aki megeleveníti az Igét a számunkra és neked arra van szükséged, hogy például, amikor eljössz vasárnapi istentiszteletre, vagy hétközire, vagy hallgatod a tanítást interneten, vagy olvasol a Bibliából, vagy olvasol egy jó keresztyén könyvet, fontos, hogy az az információ, ami bejut az elmédbe, az lehulljon a szívedbe, mert a megértés, a szívben lévő megértés egy mély dolog. A szívben lévő megértés az, ami egyé válik veled.

És mondok még valamit: az sem elegendő, hogy csupán megértésed és kijelentésed van, mert ennek a megértésnek és kijelentésnek, ami benned van, egy olyan mértékű erővé kell válnia az életedben, hogy számodra ez egy szokássá alakuljon. Rendszerszintű szokásoddá, hétköznapi életeddé, hogy ebben élsz és így jön el a változás az életedbe. A rengeteg információból, ami elhangzott az elmúlt sok év alatt, mióta gyülekezetbe járunk, az agyunkban sok minden bizonyosan el van raktározva, sok minden kifutott onnan, de ha az mind a szívünkben lenne, ha mind kinyilatkoztatásképpen itt lenne, és mindet ezen mondatok alapján szokásként élnénk és gyakorolnánk, olyan eredményeket látnánk, mint amit a korai gyülekezet. Szabad vitatkozni ezzel. Szabad azt mondani, hogy Attila, ezt nem jól értelmezed. Győzzél meg! Én szívesen leülök bárkivel beszélgetni erről. Úgy hiszem, hogy nem arra való a Biblia csupán, hogy a fejünket megtömje információval. Hanem arra van, hogy a szívünket megváltoztassa. A hozzáállásunkat megváltoztassa, hogy megjobbítson, hogy átformáljon minket, hogy a hétköznapi életünk minden területére hatást gyakoroljon az Ige és azokból a téves, megkötözött elméleti fogságokból, amikben benne voltunk és amiket a vallás ránk rakott, vagy amibe beleszülettünk, vagy amiket fölvtünk magunkra, azokból ki kell lépni.

Mert a szokás, ha egy jó szokásod van, az nem probléma, akkor probléma a szokás, hogyha a rabja vagy és uralkodik feletted. Jézusnak is rengeteg szokása volt. Szokása volt például az, hogy rendszeresen imádkozik. Szokása volt, hogy rendszeresen ment a templomba, tehát ezek jó szokások. Úgy gondolom, nincs azzal probléma, ha vannak ilyen spirituális szokásaid és vannak mondjuk olyan természetes szokásaid, hogy rendszeresen megfürdesz, rendszeresen fogat mosol. Tehát ez nem probléma, nem baj, nincs baj általában a szokásokkal. Ugye érthető?

A tanítvány tanul. A tanítványnak a kézikönyve az Ige, a Biblia. A tanítvány életében a változást, a helyreigazítást, a fegyelmezést az Ige végzi el és a felkészítést is. Mondta Jézus a benne hívő zsidóknak, hogy ha bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, bizonyára az én tanítványaim vagytok és megismeritek az igazságot és az szabaddá tesz benneteket. Ezt a változást az életünkben a szellemünk szintjén, a bűnöktől való szabadulást, a Jézus vérével való megmosást elhozta az újjászületés. Ezt a szabadságot az Ige megismerése hozta el. Mégis ott van az Igében, hogy a lelkünknek is meg kell szabadulni. Ha nem tudjuk azt, hogy miből lettünk megszabadulva vagy megszabadítva, akkor olyanok leszünk, mint az a katona, aki kapott egy parancsot a háborúban.

Egy japán katonáról beszélek, ez egy megtörtént esemény. Hányan láttátok a Kincs, ami nincs című filmet? Ugye sokan szerettük, sokat neveltünk rajta, ahogy pofozkodnak egymással. Van benne egy katona, egy japán katona. Emlékeztek rá? Tudod, hogy ez egy vígjáték és egy nagyon kedves film egyébként, de az a katona az egy valódi hús-vér katonáról lett megmintázva.

Ezt a katonát úgy hívták, hogy Onoda Hiroo, aki '44-ben valamikor augusztus környékén kapott egy parancsot az akkori vezetőjétől, hogy a Fülöp szigeteken bunker harcot végezzen. Ez a második világháború vége felé volt már, hogy gerillaharcot folytasson az amerikai katonák ellen egy kis csapatral, egy pár emberrel, ezt a feladatot kapta. Beásta magát és ott harcolt mindenkiel, aki szembe jött, őket próbálta likvidálni.

Ugye tudjuk nagyon jól, hogy '45-ben a háború véget ért, tehát egy év után. Meglehetősen el volt szigetelve a kis csapatával együtt a világ információ áradásától és nem szerzett erről tudomást, hogy véget ért a háború. Nem tudta, hogy meg lett szabadítva az egész világ a háborútól. Igaz, hogy ő a vesztes oldalon állt, mint japán katona, de a lényeg, hogy utána olvastam, nagyon érdekes, ha gondoldod keressél rá, hogy az amerikai katonák még röpcédulákat is dobáltak mindenfelé. Tehát arról is tudomást szerezhetett mindenki, hogy a háború véget ért, nem kell már harcolni.

Mit mondott ez a katona? Hát ez egy fake news, ezt nem hisszük el! Ez az amerikaiak propaganda hadjárata, nem hiszem el. Volt néhány ember a sajtójai közül, aki föladta magát és elment, egy-két emberrel ő ott maradt. Lassan-lassan kihullottak mellőle az emberek. Elég nomád körülmények között élt, kókuszdiót meg ananászt meg ilyesmiket evett ott, meg banánt éveken keresztül. Egy-egy marhát néha a faluból az ottani lakosoktól elloptak, így jutott húshoz. Pár hónap híján harminc évig csinálta ezt. Harminc évig.

A történet nagyon hosszan mesélhető lenne, a lényeg, hogy aztán mégis egy fiatal ember felkereste őt, a bizalmába férkőzött és azt mondta, hogy figyelj, bolondság, amit csinálsz, nem kell neked itt lenni, mehetnél a családotodhoz, lehetne egy gyereked, vállalkozásod, lehetne más teljes életed, nem kell ezt csinálnod! Azt válaszolta, hogy ő nem hiszi el, amíg a parancsnoka neki írásba nem adja azt, hogy véget ért a háború. Na, elő keresték a parancsnokát, az már régóta valamilyen könyvesboltban dolgozott és ő személyesen ment el hozzá és mondta neki, hogy figyelj, ember, változzál már meg egy picit az agyadban, az elmédben! Hidd már el, hogy nem akar mindenki téged legyilkolni harminc éve már! Fotó van róla, hogy végül is a császárnak a saját kardját benyújtja, valamikor 1974-ben.

Most gondold el! Azért hoztam ezt a példát nektek, mert sok ember ugyanígy van, aki hallja az Evangéliumot, de egyszerűen nem hajlandó elhinni. Azt hiszi, hogy ez nem igazság. Ezt én nem fogadom el! Ilyen nincs. Ez egy hamis információ. Át akartok verni engem. Inkább hiszek abban, amit nekem mondott a bárki, akárki.

Egy dolog azonban megihletett ezzel az emberrel kapcsolatban, mégpedig az, hogy mennyire-mennyire kitartó volt, azon kívül egy kicsit persze bolond, de mennyire ragaszkodott ahhoz, amit a parancsnoka mondott neki. Egy igazán hűséges katona, még ha ezt így ebben a formában, a példában egy kicsit érdekes is kimondani, de ragaszkodott ahhoz, amit neki a parancsnoka mondott.

Ez a része, úgy gondolom figyelemre méltó és egy kicsit párhuzamba állítható a keresztény életünkkel, hogy amit Jézus mond nekünk, mi mennyire ragaszkodunk ahhoz? Mennyire hisszük el, hogy amit Jézus mondott nekünk, az az igazság? Amit Ő kijelentett, sőt le van írva, van róla írásos parancsunk, hogy katonai szóhasználatat éljek, hogy mi az igazság és, hogy mit kell tennünk. De jön az ördög mindenféle hazugsággal, mindenféle érzelmi manipulációval, körülményekkel, nehézségekkel és az ellenkezőjét mondja annak, mint amit a mi parancsnokunk mondott. Így vannak tehát az emberek sokszor, hogy nem tudják, mi az övék.

Mi azok az emberek vagyunk, akik tudjuk azt, hogy mi a miénk a Krisztusban, ami jog szerint hozzánk tartozik! Nekünk bizony dolgoznunk kell ahhoz, hogy birtokba vegyünk, nem hullik az ölünkbe sok minden. Tehát időbe telik az, hogy az ember foglalkozik saját magával és edzi az elméjét akár.

Az elme egy olyan Istentől adott ajándék, én ajándéknak nevezem, bár ezzel is lehet vitatkozni. Az, hogy van elménk és tudunk gondolkodni, az hasonlóan működik, mint a karodon, a lábodon, vagy a testeden lévő bármelyik izom. Tehát az elmét lehet edzeni ugyanúgy, mint a karodat, a lábadat, a hasadat, a hátadat. Az izmaidat is lehet edzeni, lehet karbantartani. Úgy hiszem, ha egy izom le tud fogyni, akkor átvitt értelemben az elme is egy kicsit le tud fogyni és le tud fagyni is. El tud egy kicsit sorvadni a gondolkozásunk. Tud a gondolkodásunk friss lenni, éles lenni, tud a gondolkozásunk tompa lenni, mint ahogy a testünk is tud fáradt lenni, tud izomlázás lenni, tud megterhelt lenni, tud olyannak lenni, hogy ha jól karbantartjuk, tudod, amikor a „Superman” leveszi magáról a ruhát és ott a szuper jel a mellkasán és ilyennek érezzük magunkat. Az ember a testében is képletesen tud ilyen erőssé válni és az elme is ilyen, de a munkanélküli elme, amely nem hajlandó gondolkodni, az ellustul, mint ahogy a test is el tud lustulni és ellankad, elfárad és lelassul.

Ugye mindenki hallott már arról, hogy például a rejtvényfejtés milyen jól karban tudja tartani az ember gondolatait és ezért szokták javasolni idős embereknek, hogy fejtsenek rejtvényt. Miért van ez? Pontosan azért, hogy működtetve legyen. Tehát ha Isten adott nekünk egy ilyen ajándékot, amit tudunk működtetni, tudunk használni, akkor vajon mit kell vele tennünk? Használni kell! De hogyan, miként? Ha nem figyelsz oda arra, hogy ezzel kapcsolatban az Ige mit mond, akkor az elméd ettől függetlenül használatban lesz. Valamilyen módon használni fogod. Valamire mindenki használja az elméjét.

Aki mentálisan nem zavart vagy nem beteg, az használja a gondolatait mindig. Mert kialakulnak bennünk bizonyos gondolatsémák, ösztönös reakciók, amik a gondolkozásunkból fakadnak. Az Ige elég egyértelműen mondja azt, hogy nekünk az elménkben nyitottnak kell lennünk arra, amit Ő

mond. Az elménkben nyitottnak kell lennünk a lehetőségekre is, mert a zárt elme nem tud bemenni nyitott ajtókon, mert észre sem veszi.

A Biblia elején, Józsué könyvében az első fejezetben van egy kulcs igevers, amit nagyon sokszor használtunk régebben. Most ezt elővettem, mert szeretném feleleveníteni benned és szeretném az elmédet ezzel egy kicsit edzeni, hogy vajon miért mondhatta Mózes halála után Isten az ifjú vezetőnek azt, hogy kezdjen valamit az elméjével?

Józsué 1,8.

8. El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, amint írva van abban, mert akkor teszed gyarapodóvá a te útjaidat, és akkor leszel sikeres.

Ezt írja az egyik Károli fordítás. El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól – mondja itt Isten. Abban az időben, amikor Józsué élt, az öt Mózes könyv állt a rendelkezésre, ez volt az a törvény, amin neki akkor gondolkoznia kellett. Én teljesen hiszem azt, hogy nekünk a mai napon a teljes Írásra igaz ez az igevers. Tehát az 1Mózes 1,1-től a Jelenések végéig, ahogy olvastam is a 2Timótheusban, hogy a teljes Írás Istentől ihletett és hasznos arra, hogy minket megjobbítson, neveljen stb. Szóval a teljes Írásra vonatkoztathatjuk ezt és úgy is kell, én úgy hiszem. Azt mondja itt, hogy el ne távozzék a te szádtól, azaz beszélj róla. Hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal. Gondolkodjál arról éjjel és nappal, és vigyázz, hogy mindent úgy cselekedjél, amint írva van abban, mert akkor teszed gyarapodóvá a te útjaidat, és akkor leszel sikeres.

Arról ír az igevers, hogy elmélkednünk kell és cselekednünk is kell. Vigyázz, mindent úgy cselekedjél – mondja –, ahogy írva van és arról gondolkodjál. Azt is írja, hogy ennek mi lesz a következménye. Elmondja elég világosan azt, hogy ha ezt tesszük, akkor ennek ez lesz a következménye. Azt mondta Józsuénak, ha a szádtól nem távozik el, éjjel-nappal gondolkozol róla, akkor annak lesz valami következménye. Mi lesz a következménye? Akkor így gyarapodóvá teszed a te útjaidat és sikeres leszel. Ugye?

Most nézzük visszafelé az igeverset. Ha nem vagyunk gyarapodóak, nem vagyunk sikeresek, nem vagyunk bőségben élők stb., akkor ez miért van ezen igevers alapján? A válasz egyértelmű, ugye? Azt mondod, hogy én nem tudok egész nap az Igén gondolkodni! Különben is a huszonnégy órából én hét-nyolc órát alszom, marad tizenhat-tizenhét óra.

Akkor visszakerdezek, hogy volt-e már úgy, hogy egész nap aggódtál és siránkoztál és gromorgórcsöd volt valami miatt? Voltál már úgy valaha az életben, hogy egész nap szomorú voltál? Voltál, ugye? Hogy tudtad ezt megcsinálni? Munka közben, mosogatás közben, autóvezetés közben, egész nap. Miért szomorú az ember? Azért, mert olyan gondolatai vannak és ezért ezek a gondolatok ezt az érzelmi reakciót váltják ki az emberben. Képes voltál szomorú lenni? Képes voltál aggódni? Képes voltál napokon, heteken keresztül depressziós lenni?

Ugyanazzal a részeddel csináltad ezt, amely részeddel meg tudod tenni azt, hogy az Igén gondolkozol. Nem egy másik alkatrészt kell beültetned valahova az elmédbe, ami képessé tesz erre. Ugyanaz az elme, amely képes koncentrálni a hiányra, a fájdalomra, a sértésre, a másik ember rossz leheletére, bármire. Ugyanaz az elme, ami képes aggódni, siránkozni, panaszkodni, képes arra, hogy az Igén összpontosítson. Úgyhogy mondhatod azt, hogy dolgozok, meg gyereket nevelek, meg főzök és nem akarom elsózni, nekem arra kell gondolni. Meg ülök a számítógép előtt és az excel táblázatokat nem akarom elrontani és bármit lehet mondani, tudom, hogy kell tanulni iskolában is és rengeteg dolog van és meg kell nézni időnként egy filmet is a tévében. Nem tudom, hogy hogy van ez, de sokan vagyunk szerintem így, ha nézünk valami filmet, akkor is valami igei vonatkozást próbálunk belőle kiszedni és próbáljuk összerakni, hogy ebben mi a tanulság az Ige alapján. Bólogattok egy páran.

Tehát nem arról van szó, hogy neked egy szemellenzős, vaskalapos embernek kell lenni, aki csak úgy tud beszélni, mintha megette volna a Biblia lapjait. Egyébként is visszatetsző ez, főleg, ha ilyen régimódi vizsolyi bibliás Károli fordításban fejezed ki magad mindig, mert olyan szentnek akarsz tűnni és Igéket akarsz idézni.

Legyél összhangban az Igével a gondolataidban, a szavaidban is, de az elméd egy rendszerszintű dolog és ahogyan gondolkodsz, amilyen módon gondolkodsz, ami a szívedben lévő gondolataid összessége, az vagy te valójában. Ezt a Biblia mondja rólunk. Azok vagyunk, ahogy gondolkodunk. Azok vagyunk mi, ahogy így gondolkodunk.

Tehát itt szól az Ige az elmélkedésről, a cselekvésről és arról, hogy ennek a gondolkozásmódnak, ha ezt így csináljuk, mi lesz az eredménye és nem írja azt, hogy talán majd akkor ez lesz az eredménye. Nem írja az Ige azt, hogy esetleg vagy lehetséges, ha ezt nagyon kitartóan, nagyon jól csinálod, akkor talán Isten megkönyörül rajtad és akkor eljön majd idővel majd valami kis változás. Nem. Azt írja, ha ezt teszed, rendszeresen gondolkodsz Isten Igéjén, tanulsz, engeded, hogy az Ige változásokat hozzon létre benned, annak az lesz az eredménye, hogy gyarapodóvá teszi az útjaidat és sikeres leszel, boldogulni fogsz az életben.

Nem mondja, hogy ez alól kivétel, ha rossz családi környezetben születél, vagy ha van egy gazdasági válság a világban, vagy ahol dolgozol, annál a cégnél most éppen kevés a megrendelés és akkor ez a kivétel, ez az apró betűs rész, de nincs ilyen apró betűs rész.

Azt mondja itt az Ige, ha ezt tesszük, akkor ennek ez az eredménye. Tényként közli azt, hogy virágzó, gyümölcsöző és sikeres az életünk. Ha ezeket az eredményeket nem éljük meg, akkor nem tesszük azt, amire az Ige itt felszólít minket.

Szeretném még itt egy-két mondat erejéig megemlíteni azt, hogy nem ír az Ige itt arról, hogy olvassuk az Igét. Tehát nem az Ige olvasásáról szól itt. Nehogy azt gondold, hogy ezzel azt mondom, hogy nem kell olvasni az Igét. Dehogyanisnem. De tudod, olvassuk az Igét, de nem gondolkodunk rajta, akkor egy olyan vallásos szokássá alakulhat ez nálunk, amivel megnyugtathatjuk a lelkiismeretünket, hát én olvastam egy-két fejezetet, ötöt, egy órát és ez így elszuhant mellettünk.

Akkor kérdezzük, hogy hiszen én olvasom az Igét, miért nem hoz eredményt a számomra? Nem véletlenül nem mondja itt ez az igevers, hogy olvasd az Igét. Természetesen az Igén gondolkodni úgy lehet, ha olvasod, nem ellene beszélek, hanem arról beszélek, hogy amikor olvasod az Igét, akkor gondolkodj rajta, mert különben nem sokat ér a számodra. Olyan lesz, mint egy regény, vagy bármilyen olvasmány. Tehát ha nem gondolkodsz rajta, ha nem vonatkoztatod az igazságait magadra, nem teszel bele erőfeszítést, hogy megértsed és esetleg nem imádkozva olvasod, bár ez egy megfoghatatlan dolog. Tehát csak azért az Igét olvasni, hogy mondhassam azt, hogy egy év alatt végigolvastam a Bibliát, nem vagy vele előrébb, mert nem gondolkodsz rajta.

Egyébként hadd mondjam el neked, ha naponta tizenöt percet olvasod a Bibliádat, csak így tematikusan az elejétől a végéig, napi tizenöt percet, egy év alatt végig tudod olvasni az egészet. Önmagában ez mit ér neked, ha félórát töltesz bibliaolvasással és évente kétszer olvasod el és nem gondolkodol rajta? Itt azt mondja az Ige, hogy gondolkodj róla, szöld a száddal, cselekedd és akkor meglesz az eredménye és a következménye. Ennek része az olvasás is, nem az olvasás ellen beszélek, csak arról, hogy valóban meglássuk azt, hogy ez is egy rossz gondolkozásmód lehet az életünkben, ami berögződött, hogy de hát én olvasom.

Olvasd és tegyél még mellé valamit, mégpedig azt, hogy igyekszel, törekszel arra, hogy meg is értsd. Olyan jó, hogy van nekünk egy tanítónk, a Szent Szellem, aki bennünk él, akit megkérdezhetünk bizonyos Igékkel, bizonyos történetekkel, példabeszédekkel kapcsolatban, hogy mit akar ez mondani.

Sőt még más helyeken is utána olvashatsz, hogy hogyan kell értelmezni helyesen az Igét. Amikor az ember saját kútfőből próbál értelmezni, akkor nagyon érdekes dolgok tudnak abból kikerekedni úgy, hogy teljesen meggyőzzük magunkat arról, hogy hiszen az Ige ezt mondja. Mert mindig valami áttételes, valami nagyon spirituális, valami nagyon szellemi dolgot akarunk beletenni abba, ami sokszor van mellette és mögötte, és van egy Igének időnként két-három értelme és van mögötte mély szellemi tartalma, de elsődlegesen nézzük meg azt, hogy miről is szól első körben az igevers.

Vannak, akik nem taníthatók. Igaz-e ez az állítás, mit gondolsz? Igen. Miért lehetséges az, hogy vannak olyanok, akik nem taníthatók? Engem se lehet megtanítani arra, hogy tartsam az időt. Miért

van az, hogy az emberek időnként, azzal szembesülünk magunkban, hogy nem vagyunk taníthatóak? Amikor nagyon-nagyon akarjuk az igazunkat védeni és érvényre juttatni, amikor nagyon-nagyon szeretjük azt, hogy nekünk igazunk legyen, amikor nagyon-nagyon szeretjük azt, hogy a mi igazságunk legyen az, ami a perdöntő, akkor olyanok leszünk, mint a farizeusok, akik ragaszkodtak a saját igazságukhoz úgy, hogy a saját igazságuk nem volt valóságos igazság. Én úgy hiszem, hogy a legtöbbet csak azok tudják kihozni az az életükből, akik folyamatosan tanulnak. Ez egy nagy béka, amit nekem is le kell nyelnem, mert magamtól nem akarnám ezt csinálni, hogy tanuljak, mert sokkal kényelmesebb lustának lenni. A testem sokkal jobban szereti a lustaságot – hadd mondjam el. Nem tudom, te hogy vagy ezzel.

Szóval, akik feszegetik a határaikat, akik hajlandóak a saját határaikon túllépni időnként, tehát kilépni abból a kényelmi zónájukból, amiben éppen vannak hetek, vagy hónapok, vagy évek óta. A kik hajlandóak arra, hogy változzanak, azok tudnak fejlődni. Fejlődni nem lehet változás nélkül! Egyszerűen nem lehetséges! Nagyon szomorú azt látni, hogy vannak emberek, akik elérték a teljesítőképességük maximumát, már az előtt, hogy meghaltak volna. Életük során eljutottak arra a pontra, ahonnan nem képesek továbbfejlődni. Pedig mindig, utolsó pillanatig, utolsó leheletedig van lehetőség arra, hogy tanulj és fejlődj. Az utolsó mondatodnak annak kellene lennie, hogy itt már befejeztem, most már tovább nem tanulok.

De sokakon látszik, hogy egyszerűen annyira berögzött az elméjük és a gondolkodásmódjuk. Hidd el, mindannyiunknak vannak berögzött, kerékvágásba belesüppedt, mocsaras elképzelésünk, amiből nehéz minket kirángatni, mert vannak olyan hagyományok, amik nem jók. Mert így szoktuk, ez illik! Milyen jó, hogy nincs az Igében túl sok utasítás arra, hogy hogyan kell és hogyan szokás csinálni dolgokat. Vannak illendő dolgok a világban is, természetesen, vannak jó szokások. Nem ezek ellen beszélek, hanem arról, amikor nem vagyunk hajlandóak kilépni, vagy túllépni, vagy legalább megvizsgálni azt, hogy a Szellem valamit máshogy akar az életünkben. Akár a gyülekezetünkben, hogy ezt most valahogy máshogy kell megfogalmazni, valahogy máshogy kell átadni, most valahogy máshogy kellene hozzáállni, akkor a változás határával a fejlődés határa is elérkezett. Amikor nem vagyunk hajlandóak változni, akkor a fejlődést mi magunk zártuk le. Amikor képesek és hajlandóak vagyunk messzebbre nézni, messzebbre gondolni, túlnézni saját magunkon, túlnézni a lehetőségeinken, túlnézni a pénztárcánkon, túlnézni azon, hogy mit látunk a fizikai szemeinkkel és meglátni azt a szellemi perspektívát, amit az Igében látunk, akkor képes az ember a hite alapján eljutni messzebbre, mint ahova saját erejéből el tudott volna jutni.

De ez ott indul, hogy hajlandó vagyok az elmém szintjén már változni. Máskülönből nem fog menni. A holnap sikere azon múlik, hogy ma mennyire vagyunk taníthatóak és ma mennyit tanulunk. Ahol ma vagyunk, amit most élünk, amit ma megélünk, amit elértünk, a tegnapi, meg a múlt év, meg az előző évek eredménye. Lehetnének előrébb? Persze! De nem ez a kérdés, hogy visszafelé nézegessünk, mit rontottunk, hanem az, hogy tanulunk-e abból, amit esetleg nem jól csináltunk. Mert a holnapot ma készítjük elő azzal, hogy ma megtanuljuk, felkészítjük magunkat arra, ami holnap jön.

Tudunk mindent arról, hogy mi jön holnap? Nem, dehogy! Nem mi vagyunk a mindentudóak. Mégis, a Biblia azt mondja, hogy az Ige az, ami minket felkészít. Vannak dolgok, amik előttünk állnak. Van egy csomó dolog, és ezt jó, ha látod, amire tudatosan fel lehet készülni. Vannak dolgok, amikre előre lehet készülni évekkkel, akár évtizedekkel. Meg lehet tanulni azt, hogy hogyan építem majd fel a házamat, ezt évekkig lehet gyakorolni. Meg lehet tanulni azt, hogy hogyan kell egy pelenkát, majd, ha odaérek, kicserélni, hogyan kell megtörölgetni a kisbabát, hogyan kell megfürdetni, meg lehet tanulni.

De van egy csomó dolog, amit nem tudunk előre megtanulni és begyakorolni, mert akkor szembesülünk vele először, amikor ott vagyunk benne. Van egy csomó dolog, amikor találkozunk vele, elképzelésünk nem lesz, hogy mit csináljunk, mert olyan lesz, hogy ilyenekkel még nem találkoztam. Lesz ilyen? Biztos lehetsz benne, hogy lesz ilyen! Mindannyiunk életében eddig is volt és ezután is

lesz. Ilyenkor itt vagyunk hagyva a part szélén? Nem, a Szent Szellem természetfeletti ereje áll a mi segítségünkre.

Egy csomó dologra az Ige felkészít minket és erre is felkészít, hogy hitben álljunk akkor, amikor nem tudjuk, hogy mit kell csinálni, hogy megálljunk és megkérdezzük az Urat és bölcsék legyünk és jó döntést hozunk és ne kapkodjunk el a dolgokat és ne ingerülten válaszoljunk, ha kell. Van egy csomó dolog, amit harminc év alatt nem voltam képes megtanulni rendesen, úgyhogy te se keseredj el! Ami elhozott minket idáig, én úgy hiszem, az nem feltétlenül képes arra, hogy elvigyen minket még öt, vagy tíz évvel előbbre. Van egy csomó dolog, amit meg kell tanulni hozzá. Kicsit olyan ez számomra, hogy magánéletben is, gyülekezeti szinten is az Úr többet akar ránk bízni. Nekem ez meggyőződés.

Mi kell ahhoz, hogy Isten többet bízson ránk? Hűségnek kell lenni, és? Abban az állapotban kell lennünk, hogy többet lehessen ránk bízni. Tehát kinek kell változni? Az Úrnak, hogy végre már megbízson bennünk? Nem! Nekünk kell megbízhatónak és felkészültnek lenni, hogy az Úr azt mondhassa, hogy igen, most már rád bízom. Amit ma tudsz, az nem válasz minden egyes olyan kérdésre, ami felmerül az életben, mert nem tudunk mindent. Ami válaszaink vannak ma és amit ma tudunk, azok olyan dolgok, amelyeket megtanultunk, a tapasztalattal megszereztünk, amelyeket magunkba szívtunk, akár tudatosan, akár csak ránk ragadt.

De vannak dolgok, amikről nincs elképzelés. Nem tudunk mindent! Mindenki álmodozik, nagyon sok ember nagy dolgokról beszél, nagy dolgokról prófétál, nagy dolgokat mond, de ez nagyon sokszor nem valósul meg, mert a hozzá tartozó kijelentés viszont kicsi. Tehát ahhoz, hogy nagy dolgokat ténylegesen meglássunk, ahhoz mély kijelentésnek kell bennünk lennie, hogy azt tudjuk majd kezelni. Tudjuk kezelni a kenetet, tudjuk kezelni az embertömeget és nagyon sok mindent. Hiszek abban, hogy az előtt állunk, hogy fel kell készülnünk most bizonyos dolgokra. Hiszek ebben! De fel vagyunk készülve rá?

Ha jövő héten lenne még itt plusz száz ember, akkor mindenki képes lenne-e arra, hogy maga mellé vegyen azok közül egyet és tanítványozza őt? Ó, hát ez nem az én dolgom, ez a pásztor dolga, te prédikálsz ott, Attila! De nem egy fejnehéz gyülekezetnek kell lennünk, hogy mindent a pásztor végez el. Természetesen nem kell mindenkinek ugyanúgy tanítványoznia, mint ahogy egy pásztor, vagy vezető teszi, de arra vagyunk elhívva, hogy tanítványokká váljunk. Neked van-e elképzelésed, van-e látásod arról, hogy én az az ember vagyok, akire Isten rá tud bízni valakit, mert tudok neki jó bibliai érvekkel tanácsot adni, ha kérdez? El tudom mondani neki, hogy te, figyelj, ebben a helyzetben a Biblia ezt mondja, és dönts el ez alapján, hogy mi az, amit tehetnél.

Látod-e magadat, hogy tanítványképző vagy? Eleve látod-e magadat, hogy te magad tanítvány vagy? Oda kell magunkat erre szánnunk és Isten ezt nem fogja ránk erőltetni. Sohasem tette ezt és ezután sem fogja. A hit alapvető pillére, hogy meghalljuk azt, amit Isten mond. Alapvető dolog az, hogy abban hiszünk, és az a hitünk alapja, amit Tőle hallunk. A Mester azt várja, hogy hallgassunk rá. A Márk evangélium 4. fejezetében a 13–14. versekben a magvetés példázatának magyarázatában Jézus azt mondja:

Márk 4,13–14.

13. És monda nékik: Nem értitek ezt a példázatot? Akkor mimódon értitek meg majd a többi példázatot?

14. A magvető az Igét hinti.

A magvetés példázatában Jézus az Ő tanításait, az Ő beszédeit a magok elültetéseként példázza. Hite csak annak lehet, aki hallja ezeket a beszédeket. Hite csak annak lehet, aki ezen beszédeket befogadja, mint magot. Nincs más út! Amit most mondok, azt még nem hallottam soha senkitől és ítéld meg, hogy ez valóban így van-e, de ezt úgy fogalmaztam meg és úgy írtam le magamnak, hogy véleményem szerint helyes, növekvő, erősödő hite csak annak lehet, aki tanítható. Nem nagyon látom az Igében sem és saját magamon sem, hogy úgy fejlődik az ember a hitében, hogy közben nem hajlandó változtatásokat tenni.

A taníthatóság mit is jelent egész pontosan, ha definiálni kellene? Mi az, hogy taníthatóak vagyunk? Ehhez szükséges egy olyan magatartás, egy olyan szándék, egy olyan akarat, egy olyan hozzáállás, ami ahhoz kell, hogy egész életünkben hajlandóak legyünk fejlődni és tanulni. Tehát ez a taníthatóság. Egy hozzáállás, egy mentalitás, egy gondolkodásmód is, egy akaratlagos döntés, hogy én hajlandó vagyok változni, azaz hajlandó vagyok tanulni hosszú időn keresztül. Hosszú időn keresztül! Az a tanulás, amely nem fejleszt, az igazából nem tanulás, vagy mi értelme van úgy tanulni vagy azt tanulni, ami nem hoz fejlődést az életünkben? Valamint az a tanulás, amit nem alkalmazunk, annak mi értelme van? Mi értelme tanulni valami olyat, amit az életben soha nem használunk?

Hadd ne mondjam el a véleményemet bizonyos oktatási dolgokról, hogy miket kellett nekem is, neked is tanulni iskolában. Vannak nagyon jó dolgok, természetesen, hogy az alapokat tanuljuk meg és legyen egy átfogóbb képünk, de úgy gondolom, hogy a Biblia alapján azt jó tanulni, amit gyakorlatba tudunk ültetni. Ha nincs gyakorlati haszna semmilyen szinten, semmilyen módon, akkor nem túl sok értelme van az egésznek. Vannak elméleti dolgok és nincs bajom az elméleti fizikával, az elméleti teológiával sincsen semmi bajom, ha tudjuk valamilyen szinten, valamilyen módon azt a hétköznapi életbe átültetni. Különben meg miért van az egész? Tehát én úgy gondolom, hogy az információ, ha minél szélesebb körű, minél szélesebb látókörű az Ige értelmezését tekintve, a háttér tanulmányok stb., mindig nagyon jó, akkor tudjuk a hétköznapi életben működtetni, alkalmazni, vagy legalább egy emberrel tudunk róla beszélgetni, mert különben nincs sok értelme.

Nagyon fontos megérteni olyan dolgokat, amelyekről rendszeresen hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre itt tanítást hallasz. Azért, mert ez az értékrendedet, a hitedet, a nézőpontodat befolyásolja. Nagyon jó, ha az embernek megértése van olyan igei összefüggésekről, hogy mi a bibliai szeretet, mi a megigazulás jelentősége, vagy olyan egyszerű dologról lehet az embernek kijelentése, hogy nem kell különleges embernek lenned ahhoz, hogy különleges dolgokat csinálj. Nem kell különleges embernek lenned ehhez, mert a bibliai hithősök sem voltak abban az értelemben különlegesek, hogy nekik aztán volt valami olyan természetfölötti, isteni erejük, vagy látomásuk, ami őket különlegessé tette. A legtöbb ember teljesen normális ember volt, egy természetes ember. Úgy csinált rendkívüli dolgokat, hogy egyszerűen, amit csinált, azt csinálta hosszú ideig akár és tette azt, amit tennie kellett. Meghallotta Isten hangját, a szavát és engedelmeskedett neki. Ennyire egyszerű az egész!

Sokszor meg várunk olyan kívülről jövő különleges dolgokra, amik minket elrepítenek A-ból Z-be, hogy valami kívülálló dolog legyen, ami természetfölötti módon elragad minket egyik helyről a másikra, miközben rendelkezésünkre áll Isten Igéje, Isten beszéde, amiben minden lehetőség benne van. Ha nézel egy kicsi magot, egy búzamagot, egy kukoricamagot, egy paprikamagot, egy dinnyemagot, egyetlenegy kicsi magba bele van kódolva, bele van téve minden, ami az egész növény kifejlődéséhez szükséges, hogy az képes legyen gyümölcsöt teremni. Egy kicsi magba. Ugyanilyen Isten Igéje! Amikor a paprikamag elültetésre kerül a földre, akkor nem gondolkozik azon, hogy jaj, bárcsak lennék kukorica! Bárcsak ez lennék, vagy bárcsak az lennék! Tudja, hogy ki ő – már ha lenne tudata, persze, nincsen tudata egy növénymagnak, de ha így gondolkozna magáról, akkor kíváncozna arra, hogy bárcsak más lennék? Bárcsak több lennék? Vagyok, aki vagyok és én megtermem azt, amit én meg akarok teremni, mert énbennem megvan minden ehhez. Nem ácsingózik és nem sóvárog semmire, hacsak nem a föld után, az eső után, Isten után, de amikor ezeket megkapja, nincs más lehetősége.

A magnak nincs lehetősége arra, hogy ha a földre van ültetve és minden hőmérsékleti, nedvességi tényező rendelkezésre áll, akkor azt mondja, hogy nem, én csak azért sem fogok kinőni, csak azért sem fogok gyökeret eresztetni! Én aztán nem hozok gyümölcsöt, mert utálok ezt a gazdát, ezt az embert! Kirakott télen a szárazba, ott fagyoskodtam egész télen, nem termek gyümölcsöt neki. Nincs erre lehetősége! Ha az Ige el van ültetve a szívedbe és megkap minden egyes dolgot, amire szüksége van az Igének, nincs más lehetősége, csak az, hogy megteremje a gyümölcsöt a számodra, a gazda számára, egy kicsit áttételesen. Érthető ez, ugye?

Nem attól leszel okosabb – visszatérve a mai üzenet utolsó gondolatára –, hogy ha tíz órán át tanulsz valamit, hanem attól, ha hosszú időn keresztül minden nap tanulsz öt, tíz percet, vagy negyedórát, vagy egy órát napokon, heteken, éveken keresztül. Nem attól leszel erős, ha egyszer megemelsz ötven kilót. Attól nem leszel erős. Legfeljebb, ha nem vagy elég felkészült rá, akkor még a derekad is megfájdul, ha rosszul csinálod. Nem leszel erős attól, hogy egyszer megemelsz egy nehéz bútort. Mitől leszel erős? Kis súlyt emelsz hosszú-hosszú időn keresztül. Nem fogsz attól lefogyni, hogy egyszer nem eszel egy vasárnap. Hanem hogyan lehet? Úgy, hogy hosszú távon kevesebbet eszel. Nem fognak attól az izmaid rugalmasakká válni, hajlékonyá válni, hogy egyszer tornáztál egy órát. Hanem mikor lesznek erősek, rugalmasak az izmaid, az ízületeid, az ínszalagjaid? Ha minden nap tornázol öt-tíz percet. Heteken, hónapokon, éveken keresztül.

Ha egyszer azt mondd, na, én odaszánom magam és amúgy is sokat ettem ebédre, na, most akkor elkezdem! Elkezdni bármit lehet és bárki képes arra, hogy elkezdje, még a leglustább emberek is képesek arra, hogy elkezdjenek valamit, de befejezni? Azt mondja a Prédikátor könyve, hogy a dolgoknak jobb a vége, mint az eleje. Nem pontosan így fogalmazza, de erre utal, hogy juss el a végéig, legyél kitartó, hosszán csinálj valami apró, egyszerű dolgot, és te, mint egy átlagos ember, különleges emberré válsz ezáltal. Úgy, hogy nem csinálsz semmi különleges dolgot, csak egyszerűen állandóan, folyamatosan teszel valamilyen kis munkát, ez mindig le fogja győzni az egyszerű nagy dolgot.

Olyan ez, mint amikor a pénzügyekről tanítottam. Hiszem ezt, hogy a rendszeres, kis adakozás vagy magvetés sokkal-sokkal többet jelent és sokkal több gyümölcsöt is hoz, mint az egyszeri nagy. Ha rendszeresen kicsit teszel éveken, évtizedeken keresztül, sokkal nagyobb a hozama, mint amikor egyszer érzelmi fellángolásból odaadsz valamit valakinek, vagy a gyülekezetnek. Tehát a rendszeres kis dolgok összeadódnak. Valaki egyszer úgy fogalmazta, hogy a kemény, folyamatos munka mindig legyőzi a tehetséget. Viszont a tehetség soha nem győzi le a kemény munkát. A Zsoltárok 90,12. verse mondja:

Zsoltárok 90,12.

12. Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.

Mondja ezt Mózes a zsoltárában. Én úgy hiszem, hogy ez igazából a helyes időbeosztásról is szól, mert ha rájössz arra, hogy egy életed van és az rövid ahhoz, hogy elvesztesd, akkor a szívedet a bölcsesség felé tudod irányítani. Egy nap nem elegendő arra, hogy fejlődjünk! Elmondom még egyszer, ahhoz, hogy fejlődj, egy nap nem elegendő, de a visszafejlődéshez sem elegendő egy nap, de ha sok nap van egymás után, akkor az fejlődést hoz. Az izomzatban az ember nem egy nap alatt fejlődik vissza. A pozitív irányba sem. Hanem ha hosszú ideig lusta az ember, ha hosszú ideig nem mozog, ha hosszú ideig egészségtelenül táplálkozik, akkor annak lesz egy rossz eredménye, de ha hosszú ideig megválogatod azt, hogy mit eszel – maradjunk ennél a példánál –, és hogyan éled az életedet, akkor annak lesz egy jó eredménye. Tehát a kitartás, az állandóság egy nagyon fontos dolog, mert a sok nap ezt eredményezi.

Amit mindennap ugyanúgy csinálsz, amit minden héten ugyanúgy csinálsz, amit minden évben ugyanúgy csinálsz, az nem más, mint a szokásod. Ezek a szokások tudnak téged elvinni oda, amiről ír a Józsué 1,8-ban, hogy erről gondolkodsz éjjel és nappal. Mikor? Egyszer? Nem, minden nap! Mi lesz ennek az eredménye? Bevisz téged a bőség földjére. Ugyanennek a szokásnak a rendszere tönkre tudja tenni az embert. Ugyanaz a negatív szokás, ugyanaz a negatív hozzáállás. Ha egyszer panaszkodik az ember, attól nem megy tönkre az élete. Ha egyszer kimondasz egy rossz megvallást, nem fog megnyílni alattad a föld. Ha egyszer az ember elsírja magát kétségbeesésében, akkor senki nem dobálja meg kővel, hogy hogyan lehetsz ilyen hitetlen, de ha mindig ezt csinálod, hétről hétre, hónapról hónapra, állandóan negatívan beszélsz, állandóan hitetlenkedsz, állandóan zúgolódsz, állandóan panaszkodsz, annak meglesz az eredménye és meg fog nyilvánulni a pénztárcádban és a testeden is. De amikor van egy pozitív mentalitásod, egy pozitív hozzáállásod, van egy igei gondolkodásmódod, van egy reménységed, hogy az Ige bennem van, és ezt öntözöm, akkor az azt

hozza el hetek, hónapok, évek után, hogy egyszer csak azt veszed észre, hogy minden kivirágzott körülöttem és olyan jól működnek a dolgok. Halleluja!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.